

PROLÓG

Kedysi mi starká rozprávala príbeh o slúžke, potkanovi a lyžici.
Znel asi takto:

Istá slúžka pracovala na zámku bohatých statkárov. Upratovala tam. Varila im. Plnila každé ich prianie.

Jedného dňa, keď servírovala svojim pánom výživnú polievku s duseným mäsom a zeleninou, si jej lady s opovrhnutím všimla, že jej chýba strieborná lyžička. Slúžka si bola istá, že lyžičku položila k miske svojej panej, ale na vlastné oči videla, že lyžička zmizla.

Slúžka sa veľmi ospravedľovala, no neupokojila tým ani lady, ani lorda, ktorého to tak rozzúrilo, že ju nazval naničhodnou zlodejkou a obvinil ju z krádeže.

Slúžku vyviedli zo zámku, ale ešte predtým jej na bielu zásteru vyliali polievku a zanechali tak na nej potupnú škvrnu, ktorú už nikdy nedokázala vyčistiť.

Mnoho rokov po smrti bohatých pánov, dlho po tom, čo úbohá a ponížená slúžka odišla, renovovali zámok stavbári, ktorí ju poznali. Keď odstránili podlahu v jedálni, objavili mumifikované telo potkana a vedľa neho jednu striebornú lyžičku.

KAPITOLA

1

Moja milovaná stará mama alias moja starká pracovala celý život ako slúžka. A ja kráčam v jej šlapajach. Teda obrazne povedané. Nemôžem doslova kráčať v jej šlapajach, pretože ona už nekráča, už nikdy nebude. Zomrela pred niečo vyše štyrmi rokmi, keď som mala dvadsaťpäť (teda štvrtstoročie), no už pred tým toho veľa nenachodila, pretože na moje veľké zdesenie náhle ochorela.

Faktom je, že je mŕtva. Je preč, ale neostala v zabudnutí, navždy na ňu budem spomínať. Teraz kráčam v živote vlastnou cestou. No som svojej milovanej a zosnulej starkej vďačná, pretože to ona zo mňa urobila človeka, akým dnes som.

Starká ma naučila všetko, čo viem, napríklad leštiť striebro, čítať knihy, porozumieť ľuďom a správne pripraviť šálku čaju. Práve vďaka starkej napredujem v kariére chyžnej v Regency Grand, v luxusnom päťhviezdičkovom hoteli, ktorý si zakladá na sofistikovanej elegancii a dobrých mravoch v modernej dobe. Verte mi, keď hovorím, že som začínala od nuly a vypracovala som sa až na túto významnú pozíciu. Ako každá chyžná, ktorá kedy prešla lesklými otáčacími dverami hotela Regency Grand, som začínala ako chyžná v zácviku. Ak však teraz pristúpite bližšie a prečítate si moju menovku – výstižne pripnutú priamo nad srdcom –, uvidíte veľké tlačené písmená:

MOLLY

čo je moje meno, a nižšie pekným písmom stojí:

Hlavná chyžná

Dovolím si povedať, že nie je ľahké stúpať v kariérnom rebríčku v luxusnom päťhviezdičkovom hoteli. Môžem však hrdo vyhlásiť, že si túto vynikajúcu pozíciu držím už tri a pol roka, čím som dokázala, že nie som pochybná a nespoľahlivá osoba. Práve naopak, ako o mne nedávno povedal manažér hotela pán Snow na stretnutí celého personálu: „Molly je zamestnankyňa, za ktorú môžeme byť skutočne vďační.“

Odkakživa mám problém pochopiť pravý význam slov, ale už som sa zlepšila v čítaní ľudí, dokonca aj cudzích, a preto viem, čo si teraz myslíte. Domnievate sa, že moja práca je podradná, že je to pozícia, za ktorú by som sa mala hanbiť, nie sa ňou pyšiť. Vonkoncom nechcem nikomu hovoriť, čo si má myslieť, ale podľa môjho skromného názoru ste namojdušu na omyle.

Ospravedlňujem sa. Vyznelo to trochu hrubo. Keď starká žila, radi-la mi, ako sa mám vyjadrovať, a upozorňovala ma, keď som niekoho pravdepodobne urazila. Zaujímavé však je, že hoci je mŕtva, jej hlas stále počujem v hlave. Nie je zvláštne, že človek môže byť aj po smrti rovnako prítomný, ako keď bol nažive? V posledných dňoch sa nad tým často zamýšľam.

Správaj sa k druhým tak, ako chceš, aby sa oni správali k tebe.

Všetci sme rovnakí rôznym spôsobom.

Nakoniec sa všetko vyrieši. Ak sa to nevyriešilo, ešte nie je koniec.

Ďakujem bohu, že stále počujem starkin hlas, pretože dnes nebol dobrý deň. V skutočnosti to bol najhorší deň za posledné štyri roky a starkine múdre slová mi dodávajú silu čeliť súčasnej „situácii“. Keď hovorím „situácia“, nemyslím tým slovníkovú definíciu, ktorá označuje „okolnosti“ alebo „stav vecí“, ale vo význame, v akom tento výraz používa manažér hotela pán Snow – na označenie „problému enormných rozmerov s obmedzenými možnosťami jeho riešenia“.

Nebudem tajiť, že ide o skutočne obrovskú katastrofu – dnes ráno

na podlahe našej čajovne skonal slávny muž. Moja dobrá priateľka Angela, hlavná barmanka v hotelovej reštaurácii, zhrnula „situáciu“ takto: „Molly, sme v totálnych sračkách, a to až po uši.“ Keďže mám Angelu veľmi rada, odpúšťam jej používanie VVV – veľmi vycibrených vulgarizmov. Odpúšťam jej aj jej nezdravú posadnutosť skutočnými zločinmi, ktorou sa vysvetľuje jej podivné nadšenie zo smrti VIP osoby priamo v našom hoteli.

Dnešný deň mal byť v hoteli Regency Grand výnimočný. Práve dnes mal svetoznámy a oceňovaný autor bestsellerov J. D. Grimthorpe, majster záhad s viac ako dvadsiatimi románmi na konte, oznámiť niečo dôležité v našej nedávno zrekonštruovanej čajovni.

Od rána išlo všetko skvele. Pán Snow ma poveril prípravou čajovne a čaju, a hoci sa tak rozhodol len preto, že ešte neprijal personál na takéto mimoriadne podujatia, viem, že starká by bola pyšná, keby videla, ako si osvojujem nové profesionálne povinnosti. Samozrejme, viem, že starká ma nemôže vidieť naozaj, pretože je mŕtva.

Dnes som prišla na zmenu skôr a starostlivo som upratala novú vkusnú miestnosť, pripravila čajový servis pre päťdesiatpäť hostí (hore-dolu pár ľudí), ktorí dostali VIP vstupenky. Medzi VIP hosťami boli viaceré členky OVEČKA – Organizácie verných entuziastiek a čitateľiek krimi autorov –, ktoré si rezervovali izby na štvrtom poschodí hotela niekoľko dní pred podujatím. V hoteli sa celé týždne všeličo šepkalo a šíрили sa rôzne dohady: Prečo chce J. D. Grimthorpe, samotársky spisovateľ, ktorý si úzkostlivo chráni súkromie, zrazu urobiť verejné vyhlásenie? Chce tým len spropagovať svoju novú knihu? Alebo sa chystá oznámiť, že napísal svoju poslednú?

Ako sa ukázalo, už istotne ďalšiu nenapíše, hoci som presvedčená, že táto skutočnosť ho prekvapila tak ako všetkých ostatných, ktorí ho pred štyridsiatimi siedmimi minútami videli padnúť na podlahu so vzorom rybej kosti.

VIP nadšenci, literárni kritici a novinári boli plní očakávania už pred jeho vystúpením na pódium. V miestnosti sa ozýval kakofonický džavot a ostré škrípanie strieborných príborov, keď si hostia dolievali čaj do šálok a vkladali si do úst posledné jednohubky. Keď sa objavil J. D. Grimthorpe, v okamihu nastalo ticho. Autor stál na pódium, bol chudý, ale pôsobil impozantne a v rukách držal papiere s prejavom. Všetky oči ho sledovali, keď si niekoľkokrát odkašľal.

„Čaj,“ povedal do mikrofónu a gestom požiadal o šálku. Chvala-bohu, že som bola informovaná o jeho závislosti od čaju a požiadala som kuchyňu, aby pripravila vozík presne podľa jeho požiadaviek – s medom, nie s cukrom. Lily, moja chyžná v zácvičku, ktorú som počas pobytu pána Grimthorpa poverila starostlivosťou o všetky vozíky s čajom, sa pohotovo pustila do práce. S roztrasenými rukami naliala slávnemu autorovi šálku a náhlivo ju odniesla na pódium.

„To mi nestačí,“ povedal, zišiel z pódia a vybral sa k vozíku s čajom. Zložil strieborný vrchnák nádoby na med a nabral dve obrovské hrče žiarivo žltého medu. V čaji ich rozmiešal lyžičkou na med, ktorá cinkala pri dotyku s okrajmi šálky. Lily, ktorá sa vrhla smerom k nemu s úmyslom obslúžiť ho, nevedela, čo má robiť.

Celá miestnosť sledovala pána Grimthorpa so šálkou, z ktorej si poriadne odpil, potom prehltol a vzdychol si. „Trpký človek potrebuje extra dávku medu,“ vysvetlil, čo vyvolalo v dave tichý smiech. Pán Grimthorpe bol svojou nevrlosťou povestný a paradoxne, čím horšie sa správal, tým viac kníh sa mu darilo predať. Každý si hádam pamätá ten neslávne známy záznam, ktorý sa pred niekoľkými rokmi stal virálnym na YouTube. K autorovi vtedy pristúpil drzý fanúšik (dnes už kardiochirurg na dôchodku) a povedal: „Rád by som napísal román. Pomôžete mi?“

„Pomôžem,“ odpovedal pán Grimthorpe. „Len čo mi požičiate svoj skalpel. Rád by som si vyskúšal operáciu srdca.“

Na to video som si spomenula dnes ráno, keď mi ráno pán Grimthorpe venoval svoj úlisný úsmev. Potom sa vrátil na pódium, kde si ešte niekoľkokrát hltavo odpil zo svojho presladeného čaju, šálku položil na pult pred seba a pozrel na svojich obdivovateľov. Vzal si do rúk papiere s prejavom, sťažka sa nadýchol a konečne začal hovoriť, pričom sa mierne kolísal zo strany na stranu.

„Určite sa pýtate, prečo som vás sem dnes zavolať,“ vyhlásil. „Ako viete, slová radšej píšem, ako hovorím. Moje súkromie bolo dlho mojim útočiskom, moja minulosť bola opradená tajomstvom. Ocitol som sa však v neprijemnej situácii, keď vám, svojim fanúšikom a priaznivcom, musím v tomto kritickom okamihu svojej dlhej a bohatej kariéry prezradiť isté záležitosti.“

Na chvíľu sa odmlčal a očakával smiech, ktorý sa naozaj ozval.

Striaslo ma, keď svojím prenikavým pohľadom skúmal miestnosť a čosi alebo kohosi hľadal.

„Viete,“ pokračoval, „mám tajomstvo, ktoré vás nepochybne prekvapí.“ Odrazu zmeravel. Dlhými prstami si siahol na golier a márne sa ho snažil uvoľniť. „Snažím sa povedať, že...“ zachrapčal, ale žiadne ďalšie slová mu z hrdla nevychádzali. Ústa sa mu otvárali a zatvárali a odrazu stratil rovnováhu a začal sa kolísať zo strany na stranu. Dokázala som myslieť len na zlatú ryбку, ktorú som raz videla vyskočiť z guľatého akvária a potom bezvládne lapať po dychu na podlahe obchodu s domácimi zvieratami.

Pán Grimthorpe opäť zovrel šálku a napil sa. Vtom, skôr než mu niekto stihol pomôcť, sa prevalil dopredu – z pódia sa sklátil do davu, kde pristál priamo na Lily, mojej prenešťastnej chyžnej v zácviku. Spoločne dopadli s dramatickým rachotom na zem. Jeho porcelánová šálka sa rozbila na nespočetné množstvo ostrých črepín a lyžička zavcendžala o podlahu so vzorom rybej kosti.

Na chvíľu zavládlo ticho. Nikto nemohol uveriť tomu, čo sa práve stalo. Náhle nastala panika, všetci – fanúšikovia a hostia, portieri aj kritici – sa nahrnuli k pódiumu.

Pán Snow, manažér hotela, čupel po Grimthorpovej ľavici a tľapkal ho po pleci. „Pán Grimthorpe! Pán Grimthorpe!“ opakoval dookola. Slečna Serena Sharpová, asistentka pána Grimthorpa, podišla z pravej strany a priložila spisovateľovi dva prsty na krk. Lily, moja chyžná v zácviku, sa zúfalo snažila vyslobodiť spod spisovateľovho tela. Natiahla som ruku, aby som jej pomohla, a ona sa ma chytila. Pritiahla som si ju a pritisla k sebe.

„Urobte miesto! Ustúpte!“ kričala asistentka pána Grimthorpa, keď sa fanúšikovia a VIP hostia začali hrčiť okolo nich. „Zavolajte záchranku! Okamžite!“ zvolal pán Snow autoritatívnym hlasom. Čašníci a hostia, poslíčkovia a recepční sa rozbehli na všetky strany. Bola som dosť blízko „situácie“ a počula som slová slečny Sereny Sharpovej, keď odtiahla prsty od krku pána Grimthorpa. „Obávam sa, že je neskoro. Je mŕtvý.“